

Một Số Ý Kiến Về Người Tù Điều Cày Nguyễn Văn Hải

Nguyễn Quốc Đống, K. 13, TVBQGVN

Ngày 15 tháng 11, 2014

Lời giới thiệu: Kính thưa Quý độc giả, trang điện tử LHCCS/HTĐ hân hạnh được giới thiệu đến quý vị bài viết dưới đây - những nhận xét và phân tích rất hữu lý về hiện tượng "Điều Cày" - do anh Nguyễn Quốc Đống, một cựu Sinh Viên Sĩ Quan Võ Bị Quốc Gia VNCH Khóa 13, biên soạn. Trân trọng. -BKT.

oOo

Ngày 21 tháng 10, 2014, xảy ra một sự kiện khiến cộng đồng người Việt TNCS tại hải ngoại rất quan tâm, nhất là tại Hoa Kỳ. Nhà báo Nguyễn Văn Hải tự Điều Cày (viết blog trên hệ thống internet), người đang thụ án 12 năm tù giam tại VN vì tội tuyên truyền chống nhà nước, đột nhiên được CSVN trả tự do, và đã được chính phủ Mỹ đưa sang định cư tại Hoa Kỳ. Tại phi trường Los Angeles, California, tối hôm đó, ông ĐC đã được đồng bào hải ngoại tiếp đón nồng hậu, với hoa, biểu ngữ, và một rùng cờ vàng ba sọc đỏ của VNCH. Có một sự việc đã gây ra nhiều tranh luận: có người đưa tặng ĐC một lá cờ nhỏ VNCH; người thì nói ĐC gạt ra không nhận; người thì bảo ĐC có nhận nhưng bị nhân viên an ninh người Mỹ lấy đi? 10 ngày sau, ngày 31 tháng 10, 2014, tại buổi Hội Luận Truyền Thông do đài truyền hình SBTN của nhạc sĩ Trúc Hồ tổ chức, ĐC xác nhận việc ông ta không nhận lá cờ VNCH. Từ đó, có nhiều ý kiến của đồng hương, nhất là trên các diễn đàn internet về các vấn đề sau đây: ĐC có lập trường chính trị nào, ĐC có cùng mục tiêu tranh đấu như người Việt TNCS tại hải ngoại hay không, ĐC có thể cùng sinh hoạt với khối người Việt TNCS tại hải ngoại hay không, hoạt động của ĐC tại hải ngoại có gây tác hại cho cuộc tranh đấu của cộng đồng người Việt TNCS nhằm dân chủ hóa Việt Nam hay không? Tôi xin có một số ý kiến về người tù Điều Cày Nguyễn Văn Hải như sau:

1-Điều Cày Nguyễn Văn Hải là ai?

ĐC là một bộ đội trong Quân Đội Nhân Dân VN (quân đội CS) thời gian từ 1971 đến 1976. Có người nói ĐC thuộc Sư Đoàn Sao Vàng của CSVN đã tham chiến trong cuộc chiến xâm lược miền Nam. Sau khi giải ngũ, ĐC vào miền Nam năm 1976, sinh sống bằng nghề sửa chữa điện tử, cho thuê nhà, và mua bán bất động sản. Năm 2008, xảy ra vụ CSVN cho rước đuốc Thế Vận Hội Bắc Kinh qua thành phố Sài Gòn. ĐC tham gia các cuộc biểu tình chống việc rước đuốc TVH, và sau này là các cuộc biểu tình chống Tàu Cộng xâm phạm chủ quyền biển, đảo của VN (chiếm Hoàng Sa, Trường Sa). ĐC cũng thành lập Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do, lập trang blog để phổ biến các bài viết chống Tàu xâm lược, hô hào bảo vệ chủ quyền dân tộc...

Năm 2008, CSVN bắt ĐC, tuyên án ông ta 30 tháng tù giam về tội trốn thuế (vì có nhà cho thuê mà không đóng đủ thuế quy định). Bản án này chấm dứt năm 2010, nhưng CSVN không thả ĐC, mà vẫn tiếp tục giam giữ ông ta. ĐC bị đưa ra tòa lần thứ hai, lần này bị tuyên án 12 năm tù giam, với tội danh "tuyên truyền chống nhà nước".

Thời gian ĐC ở tù, người Việt TNCS tại hải ngoại, nhất là ở Hoa Kỳ, không ngừng vận động các giới lập pháp, hành pháp Mỹ, các tổ chức tranh đấu cho nhân quyền... hỗ trợ cho người tù mà họ cho là “một tù nhân lương tâm”, can đảm vì dám “chống Tàu xâm lược, dám đòi hỏi tự do phát biểu cho các nhà báo VN...”

2- Tại sao ĐC đột ngột được trả tự do, và được đưa sang Mỹ?

Sau khi ĐC được CSVN trả tự do, ông ta không được về nhà, mà bị công an áp tải ra phi trường Nội Bài, Hà Nội; được viên chức Bộ Ngoại Giao Mỹ tiếp đón; và đáp chuyến bay sang Mỹ ngay. Trường hợp xuất cảnh của ĐC khiến nhiều người thắc mắc. CSVN thì tuyên bố “tạm thi hành án tù, cho ĐC xuất cảnh vì lý do nhân đạo”. Bộ Ngoại Giao Mỹ tuyên bố “ông ĐC quyết định đi Mỹ”. Bản thân ĐC tuyên bố “tôi không hiểu tại sao chính phủ VN lại trục xuất tôi khỏi VN, việc làm của tôi chỉ là muốn cho VN tốt đẹp hơn, việc ra đi này là trái với nguyện vọng của tôi...” Khi trả lời phỏng vấn của hãng thông tấn Associated Press, ĐC cho biết “tôi chọn đi Hoa Kỳ để có điều kiện tranh đấu tốt hơn”. Trong một cuộc phỏng vấn khác, ĐC cho biết “nhà cầm quyền VN yêu cầu ông ta viết đơn nhận tội, xin khoan hồng, và sẽ cho ông sang Mỹ để học về báo chí, nhưng ông không viết đơn nhận tội, và xin tha”. Mỗi bên nói một cách. Chúng ta chưa biết sự thật về lý do xuất cảnh sang Mỹ của ĐC. Tuy nhiên điều chúng ta biết chắc chắn: ĐC được nhận vào Mỹ là kết quả đàm phán giữa 2 chính phủ Mỹ và CSVN. Chi tiết cuộc thương lượng không được công bố.

3- Hoạt động của ĐC sau khi đến Mỹ:

Dù trải qua nhiều năm bị tù đầy trong lao tù CS, lại bị đưa ra khỏi nhà tù và xuất cảnh sang Mỹ một cách vội vã (không được chuẩn bị quần áo cho tươm tất, không được gặp người thân, bạn bè...), ĐC vẫn có đủ sức khỏe, và tinh thần để trả lời phỏng vấn của nhiều cơ quan truyền thông; đặc biệt là tham gia cuộc Hội Luận Truyền Thông do đài truyền hình SBTN của nhạc sĩ Trúc Hồ tổ chức vào ngày 31-10-2014 tại Quận Cam, với sự tham gia của một số viên chức người Mỹ, và nhiều giới đồng hương Việt: đại diện một số tổ chức cộng đồng, đoàn thể, giới truyền thông, đồng đảo đồng bào... ĐC đã bình tĩnh trả lời các câu hỏi do 2 luật sư của SBTN đặt ra, và các câu hỏi do đồng bào các nơi gửi về Ban Tổ Chức Hội Luận.

Tại buổi Hội luận nói trên, ĐC đã làm rõ một số thắc mắc của đồng bào:

- *Tuyên bố của ĐC về lá cờ vàng ba sọc đỏ được trao tặng tại phi trường Los Angeles tối ngày 21-10-2014:* “Việc tôi không nhận lá cờ thì sự thật đã rõ, nhiều người đã thấy khi xem clip”.

- *Quan niệm của ĐC về lá cờ VNCH:* “Trước tiên chúng ta phải thấy rằng lá cờ chỉ là biểu tượng. Chúng ta đấu tranh là vì mục tiêu tự do, dân chủ cho đất nước, không phải vì biểu tượng một lá cờ. Bởi vì biểu tượng thì có thể thay đổi, nhưng mục tiêu đấu tranh thì

không bao giờ thay đổi. Lá cờ vàng ba sọc đỏ đã có từ thời nhà Nguyễn, là cờ của tổ quốc, đại diện cho tự do, dân chủ. Lá cờ đỏ sao vàng là biểu tượng của một thể chế độc tài, áp bức. Chính chế độ độc tài đó đã cắt đi tiếng nói của người dân VN. Do đó, đối với tôi, bất kỳ biểu tượng nào tượng trưng cho tự do, dân chủ tôi đều trân trọng và hãnh diện đứng dưới nó... Khi chúng ta đoàn kết và chọn ra biểu tượng chung và nếu 90 triệu người dân đồng ý về biểu tượng chung đó thì tất cả cùng đứng chung dưới biểu tượng chung ấy...”

Qua lời ĐC trả lời một số cuộc phỏng vấn sau khi đến Hoa Kỳ, chúng ta cũng biết được một số điểm sau đây:

-Hoạt động trong thời gian sắp tới tại Hoa Kỳ: ĐC nói “Tôi sẽ tiếp tục đấu tranh cho quyền tự do báo chí, tự do ngôn luận... cho những người còn đang ở trong tù, và cho tất cả những ai đang còn đấu tranh cho tự do ngôn luận ở Việt Nam... Tôi sẽ tiếp tục đấu tranh cho những tù nhân lương tâm tại Việt Nam. Họ không cất lên được tiếng nói thì tôi sẽ thay họ cất lên tiếng nói... Truyền thông trong nước có nhiều khuyết tật, người dân không có đủ thông tin nên không biết sự thật, tôi sẽ phối hợp với truyền thông hải ngoại để tạo nên truyền thông nhiều chiều đa dạng, giúp cho dân chúng hiểu rõ sự thật vốn đã bị chế độ bưng bít nhiều năm... Khi truyền thông hai bên được cân bằng thì sự thông hiểu giữa hai bên dễ hơn, cảm thông với nhau nhiều hơn... từ đó mang đến sự đoàn kết và sức mạnh cho dân tộc Việt Nam... Bây giờ cũng là lúc bắt tay vào hợp tác và phát triển với bạn bè trên cộng đồng quốc tế. Vì vậy chúng ta hãy xếp lại quá khứ, xếp lại sự khác biệt để cùng đấu tranh vì một mục đích vì tương lai của dân tộc...”

- Phương thức tranh đấu: ĐC cho biết “sẽ sử dụng phương tiện internet để kết nối truyền thông trong và ngoài nước, để tập hợp các nhóm cùng chung mục đích, để chỉ rõ các khuyết tật của xã hội Việt Nam...”

4-Nhận định về phát biểu và hành động của ĐC sau khi đến Mỹ:

a- Về lá cờ VNCH, biểu tượng của người Việt TNCS tại hải ngoại: Việc ĐC không nhận lá cờ vàng ba sọc đỏ do một đồng hương Việt trao tặng cho ông tại phi trường Los Angeles, cho thấy ông từ chối đứng vào hàng ngũ của người Việt TNCS tại hải ngoại, dù cả 2 bên: người Việt TNCS hải ngoại, và ông ĐC, đều tuyên bố tranh đấu cho cùng một mục tiêu là “tự do, dân chủ, nhân quyền”. Người Việt TNCS, những người coi lá cờ vàng ba sọc đỏ là biểu tượng của tự do, dân chủ; là căn cước ty nạn chính trị của họ; đem biểu tượng trân quý của họ đi đón ông, dù họ biết ông không phải là người đã cùng chiến tuyến với họ, thậm chí còn có thể đã giết hại đồng đội và đồng bào của họ trong cuộc chiến tranh xâm lược miền Nam của CS Bắc Việt. Điều đó chứng tỏ họ “đã quên cái quá khứ tiếp tay cho tà quyền CS gây tội ác với quân, dân miền Nam” của ông rồi, họ đã nhìn ông là “một chiến hữu” trên mặt trận chống bạo quyền CS độc tài, họ nhìn ông là một người yêu nước đáng noi gương. Họ đã dùng cái “tình” để đối với ông, như nhiều năm nay họ đã từng làm. Nhưng, ông đối với họ không bằng cái tình, mà bằng cái “lý”. Ông

phân biệt rạch ròi: chùng nào lá cờ “tự do, dân chủ” của người Việt hải ngoại được toàn thể 90 triệu người dân Việt trong nước công nhận là biểu tượng của tự do, dân chủ thì ông mới chấp nhận đứng dưới lá cờ ấy (đây là một cuộc trưng cầu dân ý không bao giờ có thể xảy ra, và kết quả 100% đồng ý cũng không bao giờ có được). Lời tuyên bố này khiến người Việt TNCS nghĩ ông ta đang tiếp tay cho CSVN thực hiện chiến dịch “xóa bỏ cờ vàng” tại hải ngoại.

Việc ĐC không nhận lá cờ VNCH khiến đồng hương Việt đặt ra câu hỏi: Vậy ông ĐC đứng dưới lá cờ nào để tranh đấu? Hiện nay, trong thế cuộc tranh đấu của người Việt, chỉ có 2 lá cờ đại diện cho 2 khối:

Thứ nhất: lá cờ vàng ba sọc đỏ của quốc gia VNCH, một quốc gia tuy không còn hiện hữu đã gần 40 năm, nhưng linh hồn của quốc gia đó vẫn tồn tại, biểu tượng của quốc gia đó vẫn còn được những công dân ngày xưa của quốc gia này tôn trọng và bảo vệ. Đối với người Việt TNCS, lá cờ này là lá cờ di sản tự do, dân chủ. Nhiều năm qua, lá cờ này được người Việt TNCS vận động các giới lập pháp và hành pháp Hoa Kỳ công nhận, và hiện nay nó được 14 tiểu bang, và hàng trăm các hội đồng thành phố, quận, hạt, các tổ chức chính đảng... công nhận là cờ đại diện cho khối người Mỹ gốc Việt tại Hoa Kỳ.

Thứ hai: lá cờ đỏ sao vàng, đại diện cho Đảng CSVN, tổ chức đảng phái đã du nhập chủ thuyết ngoại lai Mác-Lênin áp đặt lên một nửa nước VN vào năm 1945, và toàn nước VN sau khi miền Nam VN rơi vào tay Bắc quân CS năm 1975. Lá cờ đỏ sao vàng cũng được Đảng CSVN rêu rao là “ngọn cờ chính nghĩa của tổ quốc xã hội chủ nghĩa, sẽ đem đến độc lập, tự do, hạnh phúc cho toàn dân Việt”. Dưới sự lãnh đạo của Đảng CSVN, cả triệu người dân miền Bắc đã “được chết” cho ngọn cờ “chính nghĩa” này, cả triệu người dân miền Nam cũng “bị chết” bởi ngọn cờ “chính nghĩa” này. Bên nào chẳng nói là mình có chính nghĩa. Nhưng tình trạng VN ngày nay đã cho thấy lá cờ nào mới là lá cờ “chính nghĩa”.

Một sinh viên VN đang đi du học, anh Lê Trung Thành, đã tuyên bố trong một bài viết “Cờ đỏ sao vàng thì không thể có tự do, hạnh phúc”. Đặng Chí Hùng, một thanh niên xuất thân từ một gia đình cha mẹ đều là đảng viên CS, đã cất công tìm hiểu về lịch sử VN, về Đảng CSVN, và đi đến kết luận dứt khoát “cờ vàng ba sọc đỏ mới xứng đáng là lá cờ của quốc gia VN, vì nó đại diện cho tự do, dân chủ, nhân quyền đích thực của VN”. Hai nhân vật trên tuổi còn trẻ hơn ông ĐC rất nhiều, nhưng họ đã có nhận thức đúng đắn về hai lá cờ của VN. Ông ĐC chưa có được nhận thức đúng đắn như vậy. Làm sao người Việt TNCS tại hải ngoại có thể tin tưởng ông để nhận ông vào hàng ngũ tranh đấu cùng với họ, ở vào thời điểm tranh đấu một mất một còn giữa Quốc và Cộng (giữa tự do và độc tài) như hiện nay? Họ nhận định ông “vẫn còn ôm lá cờ đỏ sao vàng trong tim” sau nhiều năm sống và cống hiến cho chế độ CS.

b- Về việc tranh đấu của ông ĐC tại Hoa Kỳ: Khi còn ở VN, ông ĐC hô hào “chống Tàu Cộng xâm lược, bảo vệ chủ quyền biển, đảo của VN”. Trên trang blog cá nhân, ông phổ

biến nhiều bài viết chống Tàu Cộng xâm lược. Khi lập Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do, ông cũng hô hào tranh đấu để bảo vệ quyền của các nhà báo...

Khi sang đến Mỹ, ĐC nhấn mạnh đến việc “kết nối truyền thông trong và ngoài nước, cân bằng truyền thông hai bên, sửa đổi khuyết tật của truyền thông trong nước, để người dân hai bên hiểu nhau hơn; từ đó sẽ xóa bỏ sự khác biệt trong quá khứ, đoàn kết để tạo sức mạnh xây dựng đất nước tự do, dân chủ; tranh đấu cho nhân quyền của người dân, cho những bạn tù của ông, là những người bị chế độ giam tù một cách sai trái...” Không thấy ông ĐC nhắc đến việc chống Tàu, bảo vệ chủ quyền đất nước nữa! Mục tiêu tranh đấu này giống như công việc mà CSVN muốn ông thực hiện tại Mỹ: đi học về báo chí (tức là làm công tác truyền thông để giúp trong nước và hải ngoại hiểu nhau hơn).

Thứ nhất, ĐC nghĩ rằng đồng bào trong và ngoài nước chưa hiểu nhau đầy đủ hay sao? Người Việt hải ngoại đã dùng “sức mạnh truyền thông” nhiều năm nay, đưa tin tức từ hải ngoại về VN, giúp đồng bào hiểu được tình cảnh của họ, giúp họ nhìn ra lý do vì sao đất nước VN lâm vào tình trạng tuyệt vọng như hiện nay: chủ quyền đất nước sắp mất hẳn vào tay Tàu Cộng vì giới lãnh đạo CSVN đã ký mật ước Thành Đô dâng VN cho Tàu Cộng; người dân Việt khốn khổ trăm bề vì bị tư bản đỏ chiếm đất, chiếm nhà, mất cả nhân quyền lẫn dân quyền... Một cô sinh viên trẻ tuổi như Nguyễn Phương Uyên còn nhìn ra vấn đề của đất nước. Cô tuyên bố “Tàu Khựa cút khỏi Biển Đông”, và “Đảng CSVN đi chết đi”. Một nhạc sĩ trẻ như Việt Khang, sinh sau cuộc chiến VN, chưa hề biết đến chế độ tự do, dân chủ của miền Nam VN, còn nhìn ra vấn đề của đất nước. Anh bản thảo viết ra lời nhạc “VN còn hay đã mất... giặc Tàu ngang tàng trên quê hương ta... và (kêu gọi) phải chống quân xâm lược, chống kẻ nhu nhược bán nước VN...” ĐC, một nhà “tranh đấu” một “người yêu nước”, lại không nhìn ra vấn đề đích thực của đất nước VN? Vấn đề đó nằm ở cái “Đảng CS bán nước buôn dân đang cầm quyền”; và chính cái cơ chế này cần phải bị giật sập mới mong VN được thực sự giải phóng. Tôi chưa thấy ĐC dứt khoát tư tưởng về vấn đề then chốt này.

Thứ hai, giữa người Việt yêu tự do trong nước và người Việt yêu tự do ở hải ngoại, không có vấn đề gì hiểu lầm nhau, không hề có sự khác biệt để cần được “hòa giải” bằng sự “cân bằng truyền thông” do ĐC chủ xướng. Họ đều ý thức một điều: tự do, dân chủ là khát vọng của người dân; và tự do dân chủ đích thực chỉ có được khi Đảng CS không còn độc quyền cai trị đất nước. Chính vì ý thức như vậy, nhiều năm nay, người Việt TNCS tại hải ngoại dốc tâm sức hỗ trợ cho các nhà tranh đấu dân chủ tại VN, với mục đích là giúp họ có chỗ dựa vững chắc, có đủ niềm tin đứng lên tranh đấu cho nước nhà có tự do, dân chủ, nhân quyền thực sự.

Các nhà tranh đấu dân chủ VN cũng phải ý thức một điều “muốn có tự do, dân chủ đích thực, muốn cứu nước thoát khỏi nạn Hán hóa, họ phải có mục tiêu tranh đấu đúng đắn, và phải chọn con đường đúng. Họ mới là người cần quên cái quá khứ “hào hùng, đánh thắng 3 đế quốc sùng sỏ: phát xít Nhật, thực dân Pháp, đế quốc Mỹ”, để dứt khoát giật sập cái chế độ đương quyền, và cứu lấy chính mình. Nếu không, họ sẽ chỉ bước vào con đường

mòn của “dân chủ cuối, đổi lập đóm”, như nhiều người Việt hải ngoại nhận định, và như vậy là họ đã chọn “con đường đi mà không đến”, sẽ làm tiêu hao lực lượng của chính mình; làm giảm niềm tin của người Việt hải ngoại, và làm chậm lại cuộc cách mạng giải phóng nước nhà.

Thứ ba, việc “cân bằng truyền thông trong nước và ngoài nước” là một điều rất khó thực hiện. Trong nước, nhà cầm quyền CS kiểm soát toàn bộ hệ thống truyền thông: 700 tờ báo, các đài truyền thanh, truyền hình đều chỉ cất lên tiếng nói của Đảng. Việc thông tin giữa trong nước và hải ngoại đều bị CSVN kiểm soát chặt chẽ; có nghĩa là chỉ tin tức trong nước được truyền ra hải ngoại, còn tin tức từ hải ngoại khó lòng lọt vào trong nước. Mục đích “cân bằng truyền thông trong nước và hải ngoại” không khéo lại chỉ giúp cho cái loa tuyên truyền của VC tại hải ngoại thì thật tai hại!

Thứ tư: việc ĐC tuyên bố “cần xóa bỏ khác biệt, để cùng nhau đoàn kết xây dựng đất nước” khiến chúng ta nhớ đến tinh thần của Nghị Quyết 36, một kế sách quỷ quyết do VC đặt ra nhằm khống chế khối người Việt TNCS tại hải ngoại, kêu gọi họ “quên quá khứ (tội ác của CS), xóa bỏ hận thù, cộng tác với chúng để xây dựng quê hương... Nghị quyết này được tung ra làm kim chỉ nam cho VC và tay sai VC tại hải ngoại vào tháng 3, 2004; đến nay đã được đúng 10 năm, nhưng thành quả VC thu được chẳng đáng là bao; vì người Việt TNCS rất cảnh giác đối với âm mưu thâm độc của kẻ thù CS. Người dân Việt ở trong nước, hay vì hoàn cảnh phải sống đời lưu vong tại hải ngoại, đều có sự đồng cảm, nếu có cùng một mẫu số chung về nhận thức, và hoài bão. Nếu cùng có tinh thần dân tộc, yêu đất nước, yêu giống nòi, yêu văn hóa dân tộc Việt; yêu công bằng, chuộng chân lý, yêu các giá trị cao đẹp như tự do, dân chủ; họ đều thấy rất gần gũi với nhau. Một thi sĩ của miền Bắc, đã viết bài thơ “Cảm Tạ Miền Nam”, với lời thơ chân thành, gây xúc động cho người đọc. Người dân dù thuộc hai chế độ vẫn có thể đồng cảm với nhau dễ dàng. Hiện nay, chỉ có sự khác biệt duy nhất giữa những người dân Việt yêu nước, yêu tự do, và tập đoàn lãnh đạo Đảng CS độc tài, bán nước, buôn dân. Sự khác biệt này sẽ bị xóa bỏ nếu người dân cùng chung sức đánh sập thể lực phản động này. Đây chính là trọng trách của những nhà dân chủ chân chính tại VN.

Thứ năm: Khi ĐC xác nhận “không nhận lá cờ vàng ba sọc đỏ”, nhiều người Việt TNCS không vui, thất vọng; vì tưởng lầm ĐC cùng một chiến tuyến “chống cộng” như họ. Sự thực, những điều ĐC làm trong nước, không chứng tỏ ông là người chống lại chế độ CS. Tất cả những gì ông làm, tuy là những điều khiến nhà cầm quyền CS khó chịu: biểu tình chống Tàu Cộng chiếm biển, đảo của VN; kêu gọi nhà cầm quyền cho người dân tự do phát biểu ý kiến; lập Câu Lạc Bộ Nhà báo Tự Do.... Tất cả những điều này không vi phạm pháp luật của VN. Đảng CS từng giáo dục người dân về lòng yêu nước chống ngoại xâm. Ông ĐC chống Tàu xâm phạm chủ quyền của VN, có gì là sai? Hiến pháp VN cũng công nhận cho mọi người được quyền tự do ngôn luận; cả nước có đến 700 tờ báo, và biết bao nhiêu đài truyền thanh, truyền hình !... Ông Phạm Chí Dũng cũng lập được Hội Nhà Báo Độc Lập, đâu có bị giam tù! Với CS, thế là tự do ngôn luận đấy! Chính vì thế, CSVN không thể ghép tội được ông ĐC, và nhiều nhà tranh đấu dân chủ

khác. Họ chỉ kiếm những có vụ vợ để đưa họ vào tù. Cho nên, chỉ dựa vào những việc ông ĐC làm trong nước mà nghĩ rằng ông ĐC “chống chế độ CS” là sai lầm. Chính ông tuyên bố “tôi không hiểu tại sao chính phủ VN muốn trục xuất tôi ra khỏi nước, vì những điều tôi làm chỉ là muốn cho VN tốt đẹp hơn thôi”.

Đây cũng chính là điểm ngăn cách khối người Việt TNCS tại hải ngoại, và đa số những nhà tranh đấu cho dân chủ gốc CS, đang có mặt tại hải ngoại, dù họ có mặt tại hải ngoại bằng nhiều cách khác nhau (tự họ trốn đi ra nước ngoài rồi xin tỵ nạn như Bùi Tín, Nguyễn Minh Cần, Nguyễn Chính Kết; được chính phủ Pháp can thiệp đi chính thức như Dương Thu Hương; được gia đình bảo lãnh như Nguyễn Chí Thiện, Đoàn Viết Hoạt; được chính phủ Mỹ can thiệp rồi bị VC tổng xuất thẳng từ nhà tù sang Mỹ như Trần Khải Thanh Thủy, Cù Huy Hà Vũ, Điều Cày).

Thứ sáu: Nhiều người cho rằng CSVN muốn tổng xuất các nhà tranh đấu dân chủ mà họ cho là nguy hiểm cho chế độ ra nước ngoài. Điều này hoàn toàn đúng. Đây là một biện pháp để làm sạch sẽ chế độ; họ không muốn sự có mặt của các thành phần mà họ cho sẽ là mầm mống của bất ổn chính trị, của nổi loạn: những người cứ đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền; là những thứ họ không thể cho người dân! Nếu cho người dân những quyền đó, họ đâu còn nắm giữ được quyền bính tối thượng, và làm sao bảo đảm được sự sống còn của Đảng? Chính sách cho các viên chức, sĩ quan của VNCH từng bị CS giam tù đi sang Mỹ theo chương trình HO ngày xưa cũng để thực hiện ý đồ này. Chính sách tổng xuất các công dân của chính chế độ CS, bị tù vì bất đồng chính kiến, vì các phản kháng ôn hòa của họ đối với các hành động sai trái của chính phủ cũng có cùng mục tiêu.

Những nhà dân chủ XHCN này, sau khi ra nước ngoài, hầu hết không phát huy được hào khí tranh đấu của họ như khi còn trong nước. Lỗi có phải là tại người Việt TNCS tại hải ngoại đối xử với họ thiếu tình người, tàn độc như sự ví von của một nhà văn quân đội TNCS tại Nam California “như đàn cá sấu vồ lấy miếng thịt tươi bị vát xuống hầm”? Người Việt TNCS hải ngoại là các công dân của VNCH, sản phẩm của một nền giáo dục “nhân bản, và khai phóng” không độc ác như vậy. Ví von như vậy là không đúng, và đầy ác ý. Một số nhà dân chủ gốc XHCN bị chỉ trích, và không được người Việt TNCS tại hải ngoại chấp nhận trong hàng ngũ của họ; mỗi trường hợp mỗi khác.

Lấy thí dụ trường hợp nhà báo Bùi Tín, cựu đại tá quân đội CS, cựu phó tổng biên tập báo Nhân Dân của CS, người có mặt tại Dinh Độc Lập ngày 30-4-1975. Tại đây, ông ta tuyên bố những lời hết sức láo xược đối với ông Dương Văn Minh, tổng thống cuối cùng của VNCH. Sang Pháp tỵ nạn chính trị, ông ta vẫn còn sĩ nhục lá cờ vàng ba sọc đỏ của VNCH, gọi đó là cờ của thực dân Pháp; vẫn coi Hồ Chí Minh là cha già dân tộc; vẫn hãnh diện là đóng góp vào sự nghiệp giải phóng dân tộc, giải phóng miền Nam?! Người Việt TNCS hải ngoại có thể đứng chung hàng ngũ với một người dứt khoát chọn “lá cờ đỏ sao vàng” như Bùi Tín hay không?

Trường hợp giáo sư Đoàn Việt Hoạt: tuy bị CS cầm tù nhiều năm vì các đòi hỏi dân chủ, nhưng sang đến Hoa Kỳ lại cố võ cho việc treo cả 2 lá cờ: cờ vàng ba sọc đỏ, và cờ đỏ sao vàng tại trường đại học Fullerton, California nhiều năm trước đây. Người Việt TNCS có thể chấp nhận đường lối tranh đấu dân chủ của một người như vậy hay không?

Trường hợp nhà văn Dương Thu Hương: tuy sớm nhận ra mình bị một chế độ man rợ (VNDCCH) đánh lừa đi “giải phóng” một nền văn minh (VNCH), tuy chửi các lãnh đạo CS bằng những chữ rất nặng nề, vẫn công nhận “Đảng CSVN có công giành độc lập cho tổ quốc bằng một cuộc chiến tranh thần thánh”, vẫn công nhận “Hồ Chí Minh là đỉnh cao chói lọi”. Nhận thức như vậy mà bảo chúng ta chấp nhận bà này trong hàng ngũ chống cộng ư? DTH chống cái bọn cán bộ CS ngu dốt, thối nát đang ngồi ở vị trí lãnh đạo đất nước, phá hoại đất nước và làm khổ người dân; làm hỏng cái “hào quang sáng chói của HCM”, chứ DTH có nhìn thấy thảm họa của dân tộc là do HCM gây ra đâu. Vậy bảo người Việt TNCS phải chấp nhận bà ta sao?

Trường hợp nhà văn Trần Khải Thanh Thủy: bà đến California định cư cách đây khoảng hơn 2 năm, có lẽ do sự vận động của Đảng Việt Tân. Bà là người tranh đấu cho quyền lợi của người dân oan mất đất, mất nhà, phải nhọc nhằn đi khiếu kiện nhiều năm. Khác với nhiều nhà dân chủ gốc CS, bà không ca tụng HCM. Thậm chí bà còn viết sách tố cáo sự gian manh của nhân vật CS số một này: cuốn “HCM, nhân vật trăm tên, nghìn mặt”. Cho nên tôi nghĩ bà không phải là người phản tỉnh cuối, như nhiều người khác bị kết tội. Tuy nhiên vì ngay khi đến Mỹ, bà công khai nhận mình là đảng viên Việt Tân, nên nhiều người xa lánh bà. Họ không thể chấp nhận đường lối tranh đấu “chống cộng” cuối của VT, mà họ cho là có chủ trương hòa hợp, hòa giải với chế độ CS đương quyền (VT chủ trương dùng phương thức bất bạo động để tháo gỡ độc tài, để CSVN chấp nhận đa đảng, đa nguyên). Tuy nhiên thời gian gần đây, bà TKTT đã công bố ra khỏi VT, và còn can đảm vạch ra những sai trái của đảng này nữa.

Trường hợp tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ: thái tử đỏ, con của Cù Huy Cận, một công thần của chế độ CS. Ông này được du học tại Pháp và đậu 2 bằng tiến sĩ: luật và văn chương. Vài năm trước đây, ông phản đối nhà cầm quyền CS vì cho Tàu vào khai thác bauxite tại Tây nguyên, và không cứng rắn trong việc bảo vệ chủ quyền đất nước trước sự ngang ngược của Tàu. Ông viết đơn kiện thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng. Kết quả ông bị tuyên án tù 7 năm. Chưa thi hành xong bản án, ông được vận động cho sang Mỹ “chữa bệnh”. Tại Mỹ, ông tuyên bố “tôi không chống Đảng CS, tôi chỉ đòi hỏi nhà cầm quyền phải thực hiện tự do, dân chủ cho người dân; phải có đường lối ngoại giao đúng đắn vào lúc này là liên minh quân sự với Hoa Kỳ để cứu nước, chống sự bành trướng của Tàu...” Một người tranh đấu cho dân chủ như thế có thể đứng chung hàng ngũ với chúng ta không?

Trường hợp mới nhất: nhà viết blog Điếu Cày. Ông này không bị tiếp đón bằng “trúng thối”. Ông được tiếp đón nồng hậu bằng hoa, biểu ngữ, và một rừng cờ vàng, như nghi thức tiếp đón một “nhân vật lãnh đạo cộng đồng”, một “anh hùng chống Tàu”. Cái mà

người chủ nhà nhận được từ vị khách phương xa là một gáo nước lạnh: ông ĐC không nhận món quà của đồng bào trao tặng: lá cờ vàng ba sọc đỏ, biểu tượng của khối người Việt TNCS tại hải ngoại. Vậy họ đáng trách (vì phê bình ông không nhận cờ), hay ông đáng chê (vì bất lịch sự, hay vì muốn thể hiện một điều gì đó)?

Sau đó, ông ĐC lại đến dự buổi Hội Luận Truyền Thông do đài truyền hình SBTN tổ chức, giúp ông ra mắt các giới đồng hương tại vùng đất ông sẽ sinh sống, và làm việc sau này. Đây là một buổi sinh hoạt chính trị của đồng bào Việt hải ngoại (với đa số là người TNCS), thường bao giờ cũng có treo cờ Mỹ-Việt Nam Cộng Hòa, có nghi thức chào cờ, hát quốc ca, mặc niệm, v.v. Lần này, có lẽ để chiều lòng ông ĐC, Ban Tổ Chức Hội Luận đã bỏ hết các hình thức trang trí thường có, và các nghi thức mở đầu thường thấy trong các sinh hoạt cộng đồng tại Little Saigon, thủ đô của người Việt tỵ nạn CS. Ông Trúc Hồ, giám đốc SBTN, là người sử dụng cờ vàng ba sọc đỏ tối đa trong các băng DVD thương mại của ông ấy, há lại quên mất lá cờ tiêu biểu của người Việt TNCS? Hẳn chúng ta vẫn chưa quên lời tuyên bố năm 2012 của ông Trúc Hồ “không chủ trương lật đổ chế độ CS, vì lật đổ là sai... ông chỉ xin nhà nước CHXHCNVN trả nhân quyền cho người dân...” Hai năm đã trôi qua sau lời tuyên bố mà những người ủng hộ ông TH cho là “sai chỉ vì cách ăn nói lấp bấp của TH”, ông TH vẫn không lên tiếng đính chính. Điều đó chứng tỏ lời tuyên bố này là đúng ý của ông, chứ ông không nói lộn. Lời tuyên bố của ông ĐC “sẽ hợp tác chặt chẽ với SBTN” trong việc kết nối truyền thông trong và ngoài nước khiến người Việt TNCS đặt một dấu hỏi về lập trường tranh đấu của ông ta tại hải ngoại.

Sau buổi Hội Luận tại SBTN, ông ĐC đã đến thăm tòa soạn báo Người Việt, một tờ báo đã bị hơn 150 tổ chức cộng đồng, đoàn thể cả quân nhân lẫn dân sự ra tuyên cáo khai trừ khỏi sinh hoạt của người Việt TNCS tại Nam California, vì không có lập trường quốc gia, có nhiều hành động làm lợi cho CS, và làm hại cho người Việt TNCS...

Ông ĐC tuyên bố tiếp tục tranh đấu cho tự do, dân chủ; nhưng qua sự lựa chọn các cộng sự viên, người Việt TNCS thấy ông không phải là người đứng chung một chiến tuyến với họ. Họ nêu các quan tâm của họ về ông ĐC. Đây là đất nước tự do, ông ĐC có toàn quyền chọn lựa điều ông muốn về: lập trường chính trị, mục tiêu tranh đấu, phương thức hoạt động, nhân sự cộng tác... Vì ông là một nhà “tranh đấu xã hội”, một “nhân vật của cộng đồng”, nên cộng đồng có quyền có ý kiến, và phê phán những điều ông nói, hay những việc ông làm. Đây là nguyên tắc sinh hoạt của một xã hội dân chủ. Ông ĐC chắc cũng hiểu nguyên tắc này. Chính ông nói ông chấp nhận những ý kiến khác nhau của dư luận.

Vậy mà không hiểu tại sao một số người trong cộng đồng người Việt TNCS, những người vẫn tự nhận thuộc hàng ngũ quốc gia, là những người chống cộng; lại chụp mũ những người có ý kiến phê bình ông ĐC là “tay sai CS, là làm lợi cho CS, là thay CS đánh phá, vùi dập ông ĐC, là có đầu óc tiểu nhân, ti tiện, là ganh tị, là ghen ghét, là ngu xuẩn, là đẩy một chiến hữu chống cộng về với kẻ thù CS, là phá hoại sự đoàn kết trong

cộng đồng...” Ở một đất nước như Hoa Kỳ, có nhiều tự do thật, nhưng chẳng ai có thể “đánh phá”, và “làm hại” được ai nếu vi phạm luật pháp. Vấn đề là chúng ta làm đúng, hay sai; chứ không phải chúng ta nói nhiều, nói to, nói dữ dằn, nói độc địa... là khiến người khác phải sợ.

ĐỂ KẾT LUẬN, người Việt TNCS có thể ủng hộ ông ĐC trong kế hoạch tranh đấu về truyền thông của ông tại hải ngoại hay không?

Ông ĐC mới đến Mỹ tỵ nạn được ba tuần lễ. Nhiều người còn chờ xem ông hoạt động ra sao rồi mới có thái độ thích ứng. Chúng ta nên cho ông thêm chút thời gian để ông thích ứng với đời sống mới chăng? Là một nhà tranh đấu dân chủ bị dứt khỏi môi trường sống và tranh đấu quen thuộc của mình trong nước; nơi ông có sự hỗ trợ của gia đình, người thân, bạn bè, chiến hữu; nơi ông có thể dùng tiếng mẹ đẻ để sinh hoạt trong mọi lãnh vực; nay ông phải đổi sang một môi trường hoàn toàn khác biệt; nơi ông phải học nhiều thứ mới để thích ứng với cuộc sống mới; ngôn ngữ mới, văn hóa mới, cách ứng xử mới..., quả thực là một chuyện rất khó khăn!

Vì chưa hiểu rõ môi trường sinh sống, và tranh đấu phức tạp tại hải ngoại; chưa hiểu rõ tâm tư nguyện vọng của đồng hương tại vùng đất mới, nên ông ĐC đã có những lời nói, và hành động vội vàng, thiếu tế nhị? Hay ông có nhiệm vụ nào đó cần hoàn thành? Họ chưa tin tưởng ông là đúng. Đừng trách người Việt Tỵ Nạn CS tại hải ngoại khó khăn với ông. Cũng như ông, họ là những người tranh đấu. Trong cuộc chiến chống Bắc quân CS (1954-1975), họ đã đổ xương máu để bảo vệ miền Nam tự do. Sau khi VNCH sụp đổ, họ trải qua nhiều năm bị đọa đày trong các nhà tù CS (hơn hẳn thời gian ở tù 6 năm, 6 tháng, 2 ngày mà ông ĐC nhắc đến rất nhiều lần). Để đến được vùng đất tự do, nhiều người phải trải qua các thảm cảnh đầy máu và nước mắt, một sống chín chết. Đừng trách họ tại sao quá thận trọng, tại sao không hỗ trợ ông “vô điều kiện” như khi ông còn trong nước? Bởi vì, tại vùng đất sống của họ hiện nay, họ cần phân biệt rõ “bạn và thù” để khỏi mắc sai lầm như trong quá khứ. Nếu không sáng suốt, phạm sai lầm một lần nữa; phòng tuyến chống cộng tại hải ngoại sụp đổ; họ sẽ chẳng còn miền đất nào để dung thân, để đi tỵ nạn CS nữa. Họ không thể mất cảnh giác để bị lợi dụng, để nhân lực, tài lực... sẽ bị phí phạm cho một cuộc tranh đấu dân chủ nửa vời, và để cuối cùng không đạt được mục tiêu tối hậu là “giải thể chế độ CSVN, dân chủ hóa thực sự nước nhà”.

Ông ĐC sẽ được người Việt TNCS chấp nhận hay không? Thời gian sẽ cho chúng ta câu trả lời. Chúng ta không nên quên câu chuyện về nàng My Châu, con gái An Dương Vương trong truyện lịch sử Việt. Nàng My Châu, vì đặt tình cảm trên lý trí, đã khiến bản thân mất mạng; khiến vua cha mất vương nghiệp, bị bức tử; và khiến người Việt mất nước. Lý do chỉ vì, nàng My Châu “trái tim lầm lẫn để lên đầu”. Người Việt TNCS đã bị CS lừa bịp nhiều lần; họ không thể để hàng ngũ của mình bị kẻ thù CS lũng đoạn, và đường lối tranh đấu bị chệch hướng!

*Nguyễn Quốc Đống, K. 13, TVBQGVN
Ngày 15 tháng 11, 2014*

Nguồn: Internet E-mail by th chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, November 17, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*